

Pázmány Péter (1580–1637) esztergomi érsek

Urunk színeváltozásáról

Annál is nagyobb kedvvel szóllok az Urunk színeváltozásáról, mert annak innepe kiváltképpen a magyarok szerencséjére rendeltetett. Mikor 1456. esztendőben Mahomet török császár Nándorfejrvárat megszállotta volna, Hunyadi és Capistranus János karddal, könyörgéssel, Úr Színeváltoztatása napján verék meg és kergeték el a pogányságot. És noha annakelőtte is inneplették a görögök az Úr Színeváltozását, de az említett csudálatos győzelem után Harmadik Calixtus pápa magán való szolozsmát rendelete és inneplést parancsola arra a napra. Mi üdönkben is Székesfejvárnál Úr Színeváltozása napján lén ama nagy győzelem a pogányságon, melyhez hasonló nem tudom, ha volt Hunyadi János idejétől fogva.

... Nem csuda, ha a Moyses orcája oly dücsösségbe öltözik *ex consortio sermonis Domini*, az Istennel való beszélgetésből (Ex 34,29), hogy senki annak fényes sugárira szemét nem fordíthatta (cf. 2K 3,13), és valamikor a sokasággal akart szállani, bé kellett borítani temérdek fedéllel ábrázatját, de azon méltán csudálkozhatunk, hogy a mi Urunk szent teste, fogantatásának idejétől fogva, úgy nem fényeskedett mindenkor, mint a Nap. Mert a Szentháromságnak második személye, az Íge, nem egyéb, hanem *Splendor gloriae*, az isteni dücsösségnek fényessége (H 1,3), *candor lucis aeternae, claritas omnipotentis Dei sincera*, az örök világosságnak fejérsége, a Mindenhatónak valóságos tisztasága. (Sap 7,26.25) Mivel azért a Krisztus emberi természete nem csak szóllott, mint Moyses, hanem személy szerént egyesült ezzel a nagy fényességgel, csudálkozásra méltó, hogy a személyes egyesüléssel olyan fényességben nem volt mindenkor a Krisztus teste, minéműben volt színeváltozásában.

Hogy annál is nagyobb csudánk legyen ezen, két dolgot kell meggondolnunk, egyiket azt, hogy a Krisztus lelke nem csak halála után, hanem annak előtte is részes volt a mennyei boldogságban és az Isten színének világos látásában. Ezt ő maga Krisztus sokképpen jelentette. Mert halála előtt együtt [egy helyütt] azt mondotta, hogy ő immár akkor menyországban volt, senki menyországba nem mégyen (úgymond), hanem az Emberfia, *qui est in caelo*, aki most menyországban vagon. (J 3,13). ... Noha azért szenvedni kellett Krisztusnak és úgy venni testének dücsösségét, de mivel az emberi nemzetnek váltságára szükséges nem volt lelke boldogságának halasztása, még a földön éltében is a mennyei dücsőségben részes volt a Krisztus lelke. Másikat, azt kell meggondolnunk, hogy a lélek boldogsága a testet, mellyel egybefoglaltatik, dücsösséggé teszi, úgyhogy a feltámadás után az igazak teste oly fényes leszen, mint a Nap (cf. Mt 13,43), vagy a felső égben szikrázó és ragyagó csillagok. (cf. Dn 12,3) ...

*Böjt 2. vasárnapjára való prédikáció: Urunk színeváltozásának okai.
Vasárnapokra és egynehány ünnepekre rendelt evangéliumokról prédikációk (Pozsony 1631).*